

O noapte la țară

Vasile Alecsandri

Frumoasă e câmpia cu dulcea-i liniștire
Pentru acel ce fuge de-a lumii amăgire,
Pentru acel ce caută în rai neînsemnat!
Plăcut, plăcut e ceasul de griji ne-ntunecat,
Și dulce este viața ce curge lin, departe
De-al omenirii zgomot, de-a ei fumuri deșarte!

Când inima hrănește o tainică dorință,
Când omul simte-n sânul-i o crudă suferință,
O jale fără margini, un dor fără hotar;
Când zâmbetu-i ascunde ades suspin amar
Și mintea-i se deșteaptă din vis de fericire,
Pierzând orice credință, oricare nălucire,

Ferice de acela ce-n tulburare-i poate
Pe-un cal să se arunce și prin văzduh să-noate,
Pășind peste-orizonuri, zburând peste câmpii.
Ferice care poate, departe de cei vii,
Să uite-a sa ființă, să piardă-orice simțire,
Să nu mai facă parte din trista omenire!

*

Era o noapte lină, o mult frumoasă noapte,
Ce revărsa în lume armonioase șoapte
Și multe glasuri blânde în inimi deștepta;
O noapte de acele ce nu le poți uita,
Care aprind în suflet scânteie de iubire
Și pun pe frunte raze de îndumnezeire.

Eram... parcă sunt încă! la oarele acele
Când ochiul strălucește primblându-se prin stele,
Și-n toată steaua vede un chip gingaș, slăvit.
Atunci când visul zboară pe țărm nemărginit,
Când dorul trist unește a lui duioase plângeri
Cu sfânta armonie a cetelor de îngeri.

Ca lampă aninată la poarta de vecie,
Domnea în dulcea taină a umbrelor făclie,
Vărsând văpaie lină, ce lumea acoperea.
Lumină mângâioasă! în ceruri ea părea
Menită ca să ducă pe căi necunoscute
Dorințele omenirii în lung deșert pierdute!

*

Deodat-un glas de înger, o sfântă armonie,
Plutind ușor în aer, ca vântul ce adie,
Se coborî prin stele din leagănul ceresc.
Duios era și gingaș acordul îngeresc,
Căci inimile noastre săltară mai fierbinte
La dulcele său cântec, l-aceste a lui cuvinte:

„Ferice de acela ce cu-o simțire vie
Slăvește armonie și-nalta poezie,
Ca dezmierdări plăcute de glas prietenesc.
El poartă pe-a sa frunte un semn dumnezeiesc,
Și geniul său gustă plăceri încântătoare
Zburând la nemurire ca vulturul în soare;

Dar mai ferice încă ființa de iubire
Ce simte cu-nfocare a dragostei pornire
Și ne-ncetat e gata cu drag a să jertfi!
Căci dulce-i pentru altul și-n altul a trăi,
Și dulce-i de a zice, când inima jelește,
Am o ființă-n lume ce știu că mă iubește!”